

בס"ד

וְאֶהְבֶּתְךָ
לְרֵעֶךָ
כְּמוֹךָ

כיתות א' – כי תשא תשע"ד

"תלמוד תורה" כלל חסידי מודיעין צילית

ראובן היה ידידו הטוב של אשר, הם התחילו את דרכם "בחיידר" הקטן שבעירה. שם למדו יחדו את אותיות האל"ף בי"ת ואת החמש.

בכל מקום הפירו אותם כשני חברים קרובים השומרים זה על כבודו של זה, נזהרים זה בכבודו של זה ומתקדמים יחדו. וגם אחרי שהם הקימו בתים בישראל שמחו איש בשמחת חברו, בכל יום היו יושבים יחד ראובן ואשר ללמוד משתף.

פעם אחת, ספר ראובן לאשר כי עלילה שפלה נרקמה סביבו, וכי עומדים לערף לו משפט. באותו רגע אשר לא נח ולא שקט: בכל דרך אפשרית נסה אשר לטהר את שמו של חברו, להוכיח שהוא חף מפשע ולשכנע את השרים הגויים שימשכו ידיהם מן העלילה השקרית. גם תפלות רבות שפך למען חברו וקוה שהאמת תצא לאור, ובמהרה ישחרר ראובן.

יום אחד נודע לאשר שחברו ראובן נשפט ונפסק בדינו שיהרג.

"הוא נמצא בכפר העיר, ספר האיש לאשר, לפני דקות מספר הוציאו אותו ומכינים את המקום שבו יתלו אותו על העץ.

אשר רץ החוצה רועד בכל גופו. בפזזר דעת עלה על הסוס הראשון שמצא "מהר!" מלמל ודחק בדורבנות, "אני מכרח להגיע בזמן, אני מכרח להגיע לכפר העיר!"

אֶצְבְּעוֹתַי הַלְבִּינוּ כְּשֶׁלַחְךָ אוֹתָן עַל רִתְמַת הָאָפֶק,
מִנְסָה לְמַהֵר אֶת דְּהֶרֶת הַסּוֹס. "מַהֵר!" צָעַק בְּקוֹל נָחַר,
"שְׁלֹא נֶאֱחָר! חֹס וְחִלְיָה, שְׁלֹא נֶאֱחָר!"

וְאָכֵן הוּא לֹא אַחֵר. בְּכֹפֶר הָעִיר הִתְגַּלְתָּה לְעֵינָיו בְּמָה
גְּדוֹלָה וּבְמִרְכָּזָה עֲמֵד רְאוּבֵן.

"רְאוּבֵן", נִשְׁמָע קוֹל מְצוּה, "כָּעַת יוֹצֵא לְפַעַל גָּזַר
הַדִּין עַל הַחֲטָא הַנּוֹרָא שֶׁחֲטַאתָ "הוּא לֹא חֲטָא!" זָעַק
אֲשֶׁר בְּכָל כָּחוֹ, "הוּא חָף מִפְּשָׁע!"

כְּשֶׁרָאָה כִּי אִישׁ אִינוֹ שֵׁם לֵב לְקִרְיאוֹתָיו, הִחֲלָה
לְהִתְרַקֵּם בְּרֹאשׁוֹ תְּכָנִית. יֵשׁ רַק דֶּרֶךְ אַחַת לְהַצִּיל אֶת
חֲבֵירוֹ!

אֲשֶׁר קִפֵּץ בְּכַחוֹת לֹא לוֹ מַעַל הַסּוֹס, "אֲנִי הָאָשָׁם,
רְבוּתִי, אֲנִי הַחוּטָא, אָנָּה, שִׁחְרָרוּ אֶת יְדִידִי וְתָנוּ לִי
לְהַכְנִיס אֶת צוּאָרִי בְּחֻבֵּל הַתְּלִיָּה. אֲנִי הוּא הַחוּטָא, אֲנִי –
"

"מָה פְּתָאוּם? "רַעַד רְאוּבֵן, "אַתָּה חָף מִפְּשָׁע". צָעַק
אֲשֶׁר בְּקוֹל נָחַר וּפְנָה אֶל הַתְּלִיָּנִים: "שִׁחְרָרוּ אֶת הָאִישׁ
הוּא אִינוֹ אָשָׁם, אֲנִי הוּא הָאָשָׁם.

הַשּׁוֹפֵט הָעֲלִיּוֹן לֹא הֶאֱמִין לְמִרְאָה עֵינָיו.
"מַעוּדִי לֹא נִתְקַלְתִּי בְּמִקְרָה כָּזֶה", לָחַשׁ נִפְעָם וּמִיד
אָמַר: "קָחוּ אוֹתָם אֶל הַמֶּלֶךְ! רַק הוּא יוֹכֵל לְהַכְרִיעַ
בְּמִקְרָה הַמוֹזָר הַזֶּה!"

יָדִים חֲזָקוֹת תִּפְסּוּ אֶת אֲשֶׁר וְאֶת רְאוּבֵן בְּדֶרֶכָם אֶל
הַמֶּלֶךְ, הֵם הִגִּיעוּ אֶל הָאֲרָמוֹן.

"קָרְבוּ הִנֵּה", הָרָעִים הַמֶּלֶךְ בְּקוֹלוֹ, "שְׁמַעְתִּי עַל
מֵאֲרַע יוֹצֵא דָפֶן שֶׁקָּרָה זֶה עִתָּה אֶתְכֶם בְּכֹכֶר הָעִיר.

בְּלִי אוֹמֵר הַתְּרַחֲקוּ הַתְּלִינִים וְהַשּׁוֹפְטִים מֵעַט,
וְאִפְשָׁרוּ לְשֵׁנֵי הַיִּדִידִים לִפְסַע קְדִימָה.

"אַתֶּם?" שָׁאֵל הַמֶּלֶךְ וְהִסְתַּכֵּל בְּחִמְלָה עַל הָאֲנָשִׁים
הָרוֹעֲדִים, "אַתֶּם הַדּוֹרָשִׁים לְהַעֲנִשׁ" מַעֲנִין; אִינְכֶם
נִרְאִים לִי חֹסְרֵי דַעְהָ!"

"בְּבִקְשָׁה מִמֶּךָ, אֲדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ", נָפַל אֲשֶׁר עַל בִּרְכִּיו,
"חֲבֵרִים טוֹבִים אֲנַחְנוּ, יְדִידִים בְּלֵב וְנֶפֶשׁ. עַלִּילַת שׁוֹא
טָפְלוֹ עַל יְדִידֵי, וְאֲנִי – לֹא אוֹכַל לִרְאוֹת בְּמוֹתוֹ. אָנָּה,
צִוֵּה וְיִהְרָגוּנִי בַּמָּקוֹמוֹ".

"אָנָּה", נָפַל גַּם רְאוּבֵן לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, וְכָל גּוֹפּוֹ
מִרְתִּית, "אַל נָא, אֲדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ, אֵל תֵּתֵן לְחֲבֵרִי לְהַקְרִיב
אֶת נֶפְשׁוֹ בְּמַעֲשֶׂה זֶה, הוּא אִינוֹ קָשׁוּר לְעִנְיָן זֶה, יָשׁוּב
נָא לְשָׁלוֹם אֶל בֵּיתוֹ".

הַמֶּלֶךְ הָעֵבִיר אֶת מַבְטּוֹ מִפְּנֵיו שֶׁל רְאוּבֵן אֶל אֲשֶׁר
יְדִידוֹ. "חֲבֵרֹת שֶׁכְּזוֹ!" לַחֵשׁ נִפְעֵם, "יְדִידוֹת חֲזָקָה
שֶׁכְּזוֹ!"

הוּא עֲצַם אֶת עֵינָיו וְשָׁקַע בְּהִרְהוּרִים. כְּשֶׁפָּקַח אוֹתוֹ,
הָיוּ הֵן מְלֹאוֹת דְּמָעוֹת.

"לֹא אוֹכַל לְהַעֲנִישׁ אֶף אֶחָד מִכֶּם", הוֹדִיעַ. "חֲבֵרִים
נְאֻמָּנִים כְּמוֹתְכֶם אֵינֶם רְאוּיִים לְמוֹת. אֶךְ אָנָּה", הוֹסִיף
וּבִקֵּשׁ, "צַרְפוּ גַם אוֹתִי לְחֲבֵרֹת הַנְּאֻמָּנָה הַזֹּאת. תָּנוּ לִי
לְהִיּוֹת הַחֵבֶר הַשְּׁלִישִׁי שֶׁלְכֶם!"

בְּסִפּוּר זֶה, נוֹכַל לְהַבִּין מִדּוּעַ הוֹסִיפָה הַתּוֹרָה אֶת
הַמִּלִּים "אֲנִי ה'" לְאַחַר הַצִּוִּי "וְאַהֲבַת לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ".
בְּעֵת שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹאֶה שְׁנֵי אֲנָשִׁים הָאוֹהֲבִים
זֶה אֶת זֶה אֶהְבָּה אֲמַתִּית הוּא כְּבִיכּוֹל אוֹמֵר "אֲנִי ה'",
כְּלוּמָר גַּם אֲנִי מִצְטָרֵף לְחִבְרַתְכֶם הַנֶּאֱמָנָה.